

Igehirdetés, amely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. június 12-én.

János első levele 1. rész 3-4. verse „Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen”.

Kedves Testvéreim!

A mai napon, amikor együtt vagyunk itt a templomban, azok is, akik a kistemplomban szoktak részt venni az istentiszteleten, azok is, akik a hittanos év zárása miatt vannak itt, azok is, akik egyébként is ide jönnek vasárnaponként 10 órára, akkor ez kifejezi azt, ami az egyik legfontosabb a gyülekezet életében: a közösséget.

Ez pedig különleges összekapcsolódás. Erről a közösségről ebben a formában nem szólnak az evangéliumok. Amíg Jézus a tanítványaival együtt volt a földön, akkor még nem volt szükség rá. Nincsen szó erről a közösségről a Szentlélek eljövetele előtt, vagyis pünkösd ünnepe előtt, hanem csak a Szentlélek eljövetele után. Ez a közösség, amiről itt János is ír, nem más, mint a gyülekezet közössége.

Mi is az első lépése mindennek? Az, hogy amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük is. Láttuk, hogy Jézus Krisztusnak mennyi csodája volt az életünkben. Láttuk, hogy milyen sokszor vezetett bennünket, és adott nekünk útmutatást. Láttuk, hogy jóságával jelen volt minden napunkban. És hallottuk, hogy ez nem csak a mi életünkben történt így, hanem mások életében is. Ezt mondjuk el másoknak is.

A gyülekezet közössége tehát azokból áll, akik elmesélik mindazt, amiben Jézus jelenlétét meglátják. Hiszen a leginkább hétköznapi eseményekben is észrevehetjük, megláthatjuk és meghallhatjuk Őt. Amikor azt érezzük, hogy elfáradtunk, és igazából nem szeretnénk már látni senkit, akkor mégis találkozunk valakivel, akinek segítségre van szüksége, és tudtunk is segíteni, ebben a segítségnyújtásban pedig mi is megerősödünk. Amikor azt látjuk, hogy a kavargó közlekedési káoszban vannak olyanok, akik udvariasan odafigyelnek másokra, ez pedig nyugalmat, békességet ad nekünk is. Amikor a diákok megtapasztalják, hogy a tanulásban, a vizsgákban, az év végi jegyekért folytatott harcban jobban sikerülnek az eredmények, mint azt gondolták volna. Jézus jelenléte nem csak a különleges csodákban vehető észre, hanem a hétköznapiakban is. Akik pedig ezeket láttuk, hallottuk, és elmondjuk, mi alkotunk egy közösséget, a gyülekezetet.

Ennek pedig bárki a tagja lehet. A gyerek és a felnőtt. A dolgozó és a nyugdíjas. A kistemplomba járók, és a templomba járók. A kiscsoportozók és a kiscsoportozók még nem tartozók. A szolgálók és a még nem szolgálók. Aki most hittanos, és aki korábban volt hittanos. Ez a közösség ugyanis nem ismer határokat, mert nem mi hozzuk össze, nem mi alakítjuk ki, hanem a jelenlévő Szentlélek.

A gyülekezet közössége pedig összekapcsolódás a Mennyei Atyával. Azzal, aki megteremtette ezt a világot, aki hatalmával képes mindent rendezni. Összekapcsolódás azzal, Aki a mi életünkről is gondoskodik, és akinek hálát adhatunk a mindennapi kenyérért, a ruházatért, a lakásunkért. De ezen túl hálát adhatunk mindenért, amit megkaptunk. Isten gondoskodik rólunk. Közösségünk van egymással, és közösségünk van az Atyával.

Nem tudom, hogy ki mennyire szokta végiggondolni azt, hogy az életében minden, de tényleg minden Isten ajándéka. Az, hogy reggel felébredhetünk, és felkelhetünk; hogy elindulhatunk az iskolába, vagy a munkába; hogy elvégezhetjük a feladatainkat, amit elterveztünk; hogy minden napon megújul a lelkesedésünk; mindez Isten ajándéka. Az, hogy nálunk nincsen háború; hogy az asztalunkra kerülhet ennivaló; hogy láthatjuk a természet szépségeit a fákban, virágokban, a napsütésben, az esőben; ez is mind Isten ajándéka. A Mennyei Atyával való közösségünket akkor érezzük a legjobban, hogyha számba vesszük mindazt, amit Istentől kaptunk.

A gyülekezet közössége azonban kapcsolódás Jézus Krisztushoz is. Ahhoz, aki emberi testben eljött ebbe a világba, és vállalt értünk mindenféle nyomorúságot. Akit megvertek, megaláztak, akit megölték a kereszten. Aki vállalta értünk az összes fájdalmat, hogy nekünk elhozza a bűnbocsánatot. De mi ahhoz a Krisztushoz tartozunk, akit a halál nem tarthatott fogva, hiszen a megfeszítése után a harmadik napon feltámadt. Nekünk kapcsolatunk van Jézus Krisztussal.

Azt hiszem, hogy ezt a kapcsolódást már kicsit nehezebben vesszük észre, de mégis érdemes felsorolnunk. Amikor egy családon belül feszültségek vannak, de nem hordozzák a családtagok ezt a feszültséget sokáig, hanem megbocsátanak egymásnak. Amikor egy baráti körben nem az a kérdés, hogy kinek mi sikerült, vagy kinek mi nem sikerült, hanem az, hogy miként tudnak azonos lelkiállással, hozzáállással együtt

Igehirdetés, amely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. június 12-én.

lenni, mert mindnyájan Isten vezetését követik. Mindezekben észrevehetjük Megváltónk jelenlétét, és azt, hogy nekünk közösségünk van az Atya Fiával.

Ez a Szentlélek által létrejövő közösség pedig, a gyülekezet, ami az Atyával, és a Fiával is összekapcsol minket, azért van nekünk, hogy az örömünk teljes legyen. Egészen konkrétan, hogy az örömünk beteljen. Ne félig legyen a pohár, hanem legyen tele, hogy ne hiányozzon semmi az örömünkből, hogy ne legyen bennünk irigység, féltékenység, sem semmilyen más rossz érzés, ami az örömünket elveszi. Olyan lehet a mindennapi életünkben az örömteli látásmódunk, amiben nincsen keserűség, vagy éppen rossz érzés, vagy panaszkodás, mert az örömünk tele van.

Az öröm-pohár pedig akkor lesz mindig tele, hogyha megvalósítjuk azt a mondatot, amit a Filippi levélben olvasunk: „örüljétek az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljétek”. Egy alkalommal egy ígehirdető ezzel kapcsolatban úgy kezdte az áhítatát, hogy ha esik az eső, akkor örülök, mert ha nem örülök, akkor is esik az eső. Hogyha 40 fokos meleg van, akkor örülök, mert ha nem örülök, akkor is 40 fokos meleg van. Hogyha erősen fúj a szél, annyira, hogy alig tudok megállni a lábamon, akkor örülök, mert ha nem örülök, akkor is fúj a szél. És a sort mi is folytathatjuk tovább. És hadd élezzem ki nagyon most a dolgokat. Hogyha az osztályzataim rosszabbak lettek, mint azt vártam, akkor örülök, mert ha nem örülök, attól még az osztályzataim nem lesznek jobbak. És még tovább viszem a kérdést, hogy végképp érezzük, hogy miről szól ez az öröm. Ha az árak emelkednek, akkor örülök, mert ha nem örülök, attól még emelkednek az árak. Ha háború folyik a szomszédunkban, akkor örülök, mert ha nem örülök, attól még a háború folytatódik.

Joggal merülhet fel a kérdés, hogy a kedves lelkészünk megbolondult? Örülünk a rossz jegyeknek, az áremelkedésnek, meg a háborúnak? Én illet egy szóval sem mondtam. Csak azt mondtam, hogy ezekben a helyzetekben is meg tudom őrizni az örömet, mert az teljesen tele van. Nem hiányzik belőle semmi, mert nem a külső körülményekből fakad az örömöm, hanem abból, hogy közösségem van a rólam gondoskodó Istennel, és közösségem van az értem magát feláldozó Jézus Krisztussal, meg közösségem van olyanokkal, akik a Szentháromság Istenben hisznek. Én ezért örülök.

Az én örömet, a keresztyén gyülekezet örömét, ugyanis nem veheti el senki. Nem tudják elrontani az örömünket. Nem tudják tönkretenni. Bármilyen történjen ugyanis velünk, és bármilyen körülöttünk, nekünk örök életünk van. Minket úgy szeretett és úgy szeret Isten, hogy az Ő egyszülött fiát, Jézus Krisztus adta értünk, hogy aki Őbenne hisz, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ebben az örömben, az örök életből fakadó örömben lesz igaz János apostol mondata: „Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen”.

Ámen!